

Stefanovy deníky

ÚKRYT

Upíří
Deníky

Key Artwork © 2013 Warner Bros.
Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Volně zpracováno podle románů L. J. SMITH
a televizního seriálu, který vytvořili KEVIN WILLIAMSON & JULIE PLEC.

FRAGMENT

Stefanovy deníky

Úkryt

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

L. J. Smith

(Kevin Williamson & Julie Plec)

Stefanovy deníky – Úkryt – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Úvod

Před smrtí začne krev umírajících proudit rychleji, pulzuje jim v žilách a naplní je vším, co je dělá lidmi – adrenalinem, strachem a touhou po životě. Ten zvuk se ničemu nepodobá. Zvuk, který jsem dychtivě poslouchal v očekávání příchodu smrti. Ale tlukot, jenž mi právě zněl v uších, nevydávalo lidské srdce. Nebylo v něm hořejné vzrušení, díky němuž se krev stávala tak neodolatelnou. To srdce bylo moje... moje a mého bratra.

Znovu jsme se ocitli na samém okraji smrti a právě jsme se vraceli do Londýna.

Londýn jsem poznal jako město klamu a zrážky. Přišli tu o život nevinní lidé a po ulicích tekla krev jako voda. S Damonem jsme se tam vraceli, abychom to zastavili. Jen jsem doufal, že za to nezaplatíme příliš vysokou cenu.

Před pár hodinami mě napadl Samuel, lstivý a pomstychtivý upír, a nechal mě na pospas smrti. Zachránil mě Damon. Vypadalo to jako zázrak, když se v chatce objevil a odtáhl mě do bezpečí těsně před tím, než celou stavbu zachvátily plameny.

Jenže na zázraky už dávno nevěřím. Bylo to jen štěstí. A v téhle chvíli jsem víc než kdy jindy potřeboval, aby štěstí zůstalo na mé straně. Spoléhat na instinkty nestačí. Ty mě už bezpočtukrát zradily a vždycky jsem způsobil něčí smrt. Věděl jsem, že jestli mě ještě jednou zradí, další smrt bude ta moje. Mohl jsem se jen vrhnout do bitvy se zlem a doufat, že mě štěstí neopustí.

1.

Zahvízdání lokomotivy rozčíslo ticho a vyrušilo mě ze snění. Okamžitě jsem byl ve stavu pohotovosti a posadil se. Seděli jsme ve vagonu první třídy a byli jsme obklopeni takovým komfortem, jaký si jen dokážete představit. Mezi dvěma luxusními lavicemi potaženými červeným sametem stál stůl, na němž ležel talíř s nedotčenými sendviči. Hned vedle byla naskládaná hromada novin. Za oknem se míhala krajina, svěží a plná života. Na polích se pásla stáda dobytka. Bylo těžké uvést v soulad klid a nádheru okolí s hrůzou a zmatkem v mé hlavě.

Cora seděla naproti mně. Na klíně jí ležela otevřená malá bible vázaná v kůži. Upřeně se dívala z okna, jako kdyby jí svět za ním mohl nabídnout odpovědi, které jsem já neznal. Cora, nevinná dívka, se stala součástí světa

upírů, aniž by s ním sama měla cokoli společného. Právě byla svědkem přeměny své sestry v jednu z krvežíznivých zrud, jichž se tolik bála.

Před pouhým týdnem byl můj život tak příjemný – těžko bych ho mohl nazvat *dobrý* – jak jsem jen mohl doufat. Koneckonců, měl jsem štěstí, že moji věčnou žádostivost zmírňovaly prosté radosti jako zlaté západy slunce a nedělní večere. Ale můj život byl klidný. Po všech těch letech, kdy jsem utíkal před nepřáteli i před vlastní vinou, byl klid něco úžasného.

Před týdnem jsem byl zaměstnaný jako správce na statku Abbottových a mou největší starostí bylo, jestli ploty na pastvinách nepotřebují opravit.

Před týdnem jsem seděl v obývacím pokoji Abbottových na pohodlné židli potažené červeným sametem. Na stole vedle mě stála sklenička brandy, na klíně mi ležel jeden ze Shakespearových spisů. A přestože jsem se musel živit krví veverek nebo vrabců, abych uspokojil svůj hlad, užíval jsem si vůni pečeného masa, které připravovala paní Duckworthová, hospodyně Abbottových.

Před týdnem jsem sledoval, jak do dveří vběhl Oliver Abbott a za ním jeho starší bratr Luke. Oba si hráli v lese a byli celí špinaví. Ale místo toho, aby jim jejich matka Gertruda vynadala, sehnula se a zvedla jeden z oranžových javorových listů, které s sebou přinesli.

„Nádherné! Není podzim kouzelný?“ vykřikla radostně a zkoumala list, jako by to byl vzácný klenot.

Píchlo mě u srdce. Samuel byl zodpovědný za to, že Oliverovo malé, krve zbavené tělíčko bylo teď pohřbené pod hromadou listů. Gertruda a zbytek Abbottovy rodiny – otce Georga, Lukea a nejmladší Emmu – Samuel ušetřil, ale těžko jsem si dokázal představit hrůzu, v jaké teď všichni žijí. Samuel je přinutil věřit, že jsem to byl já, kdo unesl a zabil Olivera. Pokusil se tak vyrovnat skóre ve sporu, o jehož existenci jsem nic netušil – a už vůbec jsem nedokázal odhadnout, jak se bude dál vyvíjet.

Pevně jsem zavřel oči. Damon právě opustil kupé a nejspíš se krmil na nějakém pasažérovi. Nelíbilo se mi, že se můj bratr živí lidskou krví, ale teď jsem byl vděčný za chvíli klidu. Farmu jsem opustil před pár hodinami a teprve jsem se začínal uklidňovat. Povolil jsem ramena a srdce mi přestalo bušit do žeber. Momentálně jsme byli v bezpečí. Ale bylo mi jasné, že v Londýně to bude úplně jiné.

Podíval jsem se na bibli, kterou měla Cora otevřenou na klíně. Určitě v ní někdo často listoval; obálka byla ošoupaná a stránky plné šmouh. Ale v bibli nebylo nic, co by mohlo pomoci jí nebo komukoliv dalšímu v tomhle vagonu prokletých.

V dálce jsem zaslechl blížící se kroky. Tlukot mého srdce se zrychlil. Sedl jsem si a připravil se k obraně

proti tomu, kdo se objeví: ať to bude Samuel, Henry, nebo nějaký jejich patolízal, s nímž se teprve seznámím. Cítil jsem, jak se Cora vedle mě napnula, oči měla široce otevřené strachem. Objevila se ruka, jež se chystala odtahnout závěs a otevřít kupé. Poznal jsem ozdobný prsten s lapisem lazuli, který se podobal mému, a s úlevou jsem si oddechl. Vracel se Damon. Oči měl rozšířené a podlité krví.

„Podívej se na tohle!“ vyprskl a zamával mi novinami před obličejem.

Vytrhl jsem mu je z ruky a přečetl si titulky: SVĚDEK IDENTIFIKOVAL JACKA ROZPAROVAČE. Pod velkými písmeny byl obrázek Damona. Rychle jsem přečetl očima první řádky: *Příšerným zabijákem je muž z vyšší společnosti. Minulý týden byl Damon DeSangue pozitivně identifikován v souvislosti s vraždou u Mille-
rova dvora.*

Vlak uháněl k Londýnu, k městu, jež teď věřilo, že Damon je Jack Rozparovač. Byli jsme jako myši na cestě do hadího chřtánu.

„Můžu se podívat?“ zeptala se Cora a netrpělivě natáhla ruku.

Damon si jí nevšímal. „Aspoň tam mohli dát nějaký lepší obrázek. Tohle se mi vůbec nepodobá,“ řekl rozmrzele, usadil se na lavici vedle mě a zmačkal noviny do koule. Ale já si všiml, jak se mu třesou ruce. Chvění

bylo tak nepatrné, že lidské oko ho nemohlo zaznamenat. Tohle nebyl ten sebejistý Damon, jakého jsem znal.

Cora si rychle prohlédla noviny, které ležely vedle našich táců s netknutou snídaní.

„Jsme jen pár kilometrů od Londýna,“ poznamenal jsem a podíval se na Damona. „Co uděláme, až se tam dostaneme?“ Byl jsem si jistý, že nás zatknou, jakmile vlak dorazí na nádraží v Paddingtonu.

„No,“ pronesl Damon, odhodil zmuchlané noviny na podlahu a ještě na ně dupl. „Slyšel jsem, že Britské muzeum je skvělé. Ještě jsem neměl možnost ho navštívit.“

„Tohle není legrace, Damone. Hledají tě. A jakmile tě najdou...“ Otřásl jsem se při pomyslení, co by se stalo, kdyby policie Damona našla.

„To já vím. Ale co mám dělat? Věčně se ukrývat, protože mě obvinili ze zločinu, který jsem nespáchal? Samuel za to musí zaplatit. Kromě toho, policie se nebojím. Mám v rukávu pár triků.“

„V těchto novinách jsi taky,“ promluvila tiše Cora a zvedla přední stranu *London Gazette*. U článku nebyl žádný obrázek, jen titulek: JACK ROZPAROVAČ ODHALEN, STÁLE NA ÚTĚKU.

Damon popadl noviny a rychle je přelétl očima. Pak se obrátil ke mně. „V tisku o mně píší jako o šlechtici. Já teď vypadám jako nějaký ubožák, takže pochybuju, že by mě někdo poznal,“ prohodil, jako kdyby chtěl přesvědčit sám

sebe. Sepnul prsty, uhladil černé vlasy dozadu a pak si položil hlavu na dlaně, jako kdyby se opaloval na pláži.

Měl pravdu. Vůbec nevypadal jako člen londýnské elity. Košili měl roztrhanou a špinavou, oči unavené a podlité krví, na bradě strniště. Ale pořád vypadal jako Damon. Husté černé vlasy mu padaly přes výrazné obočí a na rtech měl obvyklý křivý úšklebek.

Přistihl mě, že se na něj dívám, a zvedl obočí. „Já vím, že na něco myslíš. Proč to prostě neřekneš?“ zeptal se.

„Neměli bychom jezdit do Londýna,“ prohlásil jsem rozhodně. Po Damonovi pátrala policie. Byl to hledaný muž bez přátel. Netušili jsme, kolik dalších upírů se spojilo se Samuelem. Jedním z nich byl určitě jeho bratr Henry, ale mohli jsme jen hádat, jak daleko sahá Samuelův vliv. Jistě musel mít přátele na vysokých místech, když se mu podařilo zkonstruovat pro média falešné obvinění.

„Nejet do Londýna?“ zaprskal Damon. „A co uděláme? Budeme žít v lese a čekat, až nás najdou? Ne. Chci se pomstít. Copak se nebojíš o svoji malou přítelkyni Violet?“ zeptal se. Věděl, že Samuela pronásledují hlavně kvůli ní.

Podíval jsem se na Coru, která zoufale listovala v novinách, jako kdyby v některých z nich chtěla najít plán na naši záchranu. Modré oči měla rozšířené strachem, ale já byl překvapený, jak se po událostech včerejší noci drží. Chovala se statečně i chvíli před úsvitem, když

jsme se schovávali v lese a čekali, až nás mine pátrací skupina. A to navzdory skutečnosti, že její sestra se právě změnila v démona. Rád bych věděl, co se jí honí hlavou.

„Já chci Violet zachránit. To jednoznačně.“ Doufal jsem, že Cora vycítí moji upřímnost. „Ale potřebujeme jasný plán. Nemáme tušení, proti čemu stojíme.“

Řekl jsem to, i když jsem věděl, že Damon nebude nikdy souhlasit. Když něco chtěl, ať už milostný románěk, šampaňské, nebo krev, chtěl to hned. A to samé platilo i o pomstě.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Cora zatnula čelisti. „Musíme jet do Londýna. Nemohla bych žít sama se sebou, kdybych se nepokusila zachránit svoji sestru,“ sdělila nám Cora s důrazem na slovo *zachránit*. S ostrým plácnutím složila noviny a ukázala na další ilustraci. Trhl jsem sebou, protože jsem čekal, že uvidím Damona. Ale místo něj tam byl obrázek Samuela. Bradu měl vystrčenou nahoru a ruku zvednutou a připravenou ke státnickému zamávání.

„Ukaž mi to,“ nakázal Coře Damon a vytrhl jí noviny z ruky.

„Samuel Mortimer, nadějný kandidát na člena londýnské městské rady, slíbil, že udrží ulice města bezpečné. ‚Zabíji Rozparovače holýma rukama, budu-li muset,‘ přísahal Mortimer, aby povzbudil náladu svých voličů,“ četl Damon. „To bych rád viděl.“

Škubl jsem sebou. Samuel *Mortimer* bylo odvozeno od francouzského slova označujícího smrt. Ani já, ani Damon jsme si to neuvědomili, i když Damon byl tolik hrdý na svoje jméno hrabě DeSangue. Krvavý hrabě. To bylo nejspíš hlavní vodítko k určení Damonova pravého původu.

Zakroutil jsem hlavou. Kolik dalších nápoděl jsme přehlédli? Copak i já nepadl do Samuelovy pasti? Věřil jsem, že Damon je Rozparovač.

„Slibte mi, že neuděláte nic, dokud Violet nebude v bezpečí,“ naléhala Cora. „A pak, ano, zabijte ho. Jen nedovolte, aby Violet byla rukojmí.“

Nechtěl jsem Coře dávat sliby, které jsem nemohl dodržet. Dokonce jsem si ani nebyl jistý, že já a Damon můžeme Samuela přemoci, ale věděl jsem, že Damon by nepropásl jedinou příležitost, aby to zkusil. Nejradši bych jí řekl, aby od všeho utekla co nejdál. Aby jela do Paříže, změnila si jméno a pokusila se zapomenout na minulost. Ale ona by to neudělala. Violet je její sestra. Cora k ní byla připoutaná stejně jako já ke svému bratrovi.

Slabě jsem na Coru kývl a zdálo se, že jí to stačí. Promnul jsem si oči, abych se probral. Měl jsem pocit, že jsem opilý nebo uvězněný ve zlém snu. Všechno, co se stalo během posledních čtyřiaadvaceti hodin, mi připadalo jako v mlze. Jako kdyby se mi to zdálo. Ale bylo to skutečné.

Polí venku bylo méně a byla dál od sebe. Vzduch se zdál šedivější a tmavší. Ať se mi to líbilo, nebo ne, blížili jsme se k městu. V dálce jsem zahlédl hejno vrabců, kteří letěli opačným směrem, než kterým mířil vlak. K otevřené krajině a moři za ní.

„Nedělej si starosti. Violet najdeme,“ slíbil jsem jí. Doufal jsem, že Violet naučím pít zvířecí krev, naučím ji, jak uhasit touhu, jak žít s ustavičným hladem. Stejně, jako mě to naučila Lexi. Doufal jsem, že nebude pozdě.

Staříčkový průvodčí s šedivými vlasy jako dráty roztáhl závěs a vstoupil do kupé. Špičkami prstů se dotkl čepice a laskavě se usmál na Coru. Rád bych věděl, co si o nás myslí. Tři sourozenci na výletě? Dva mladí milenci a garde? Bylo úlevné vědět, že ani v těch nejdivočejších snech by neuhodl naši pravou podstatu.

„Příští zastávka Londýn!“ oznámil. Zatvářil se podezíravě, když zahlédl Damonovu košili umazanou od krve. Tohle nebyl průvodčí, kterého jsme přinutili, aby nás pustil do vagonu první třídy. A podle toho, jak se špulil rty, jsem tušil, že se chystá nás požádat o jídlenky.

Damon se k němu otočil a povytáhl obočí.

„Děkuji vám,“ řekl tichým hlasem. Na tváři se mu objevil slabý úsměv, když se jeho mysl napojila na mysl průvodčího. Za pár vteřin byl průvodčí úplně pod Damonovým vlivem.

Se zaujetím jsem sledoval, jak snadno dokáže Damon lidi ovlivnit, i když je zraněný a hladový. Když jsem se snažil někoho ovlivnit já, často mě rozbolela hlava a v ústech jsem měl trpkou chuť. Zdálo se, že Damon těmito vedlejšími účinky netrpí.

„Od téhle chvíle nás necháte o samotě. Už jsme vám svoje jízdenky ukazovali. Nikdy jste nás neviděl,“ pronesl Damon. Jeho slova zněla tiše a klidně.

Cora ho zvědavě pozorovala, zatímco průvodčí visel na každém jeho slově. Otevřela pusu a já zavrtěl hlavou. Báł jsem se, že přeruší ovlivňování. Ale ona jen zašeptala Damonovi: „Ať ti dá svoji čepici.“

Damon se na ni zmateně podíval. „A taky potřebuju vaši čepici,“ pokračoval Damon stejným klidným tónem, jaký používal celou dobu.

„Samozřejmě, pane,“ řekl průvodčí a podal mu ji.

„A sako,“ naléhala Cora a zdvihla obočí.

„Taky sako,“ opakoval Damon. Se zaujetím jsem všechno pozoroval. Zdálo se, že Cora Damona ovlivnila.

„Dobře,“ souhlasil průvodčí a sundal zaprášený šedý kabát od uniformy a úhledně ho položil na sedadlo vedle Damona. Odšoural se z kupé jen v košili a zatáhl za sebou závěs.

„To byl dobrý nápad,“ pochválil jsem ji. Nepotkal jsem člověka, který by si takhle rozuměl s upíry od... No, od té doby, co jsem znal Callie. Potřásl jsem hlavou, abych

odehnal představu dívky, kterou jsem kdysi miloval. Callie byla minulost. Teď jsem musel udělat jedinou věc. Soustředit se na přítomnost.

„Bylo to nutné. Jeho obličej je v každých novinách. Aspoň že jsme nemuseli žádat o něco horšího.“ Cora pokrčila rameny. Věděl jsem, že si vzpomněla na to, jak byla sama pod vlivem upíra a jak ji Samuel nutil, aby se stala jeho otrokyní a zásobovala ho krví. „Damone, jakmile vystoupíme z vlaku, oblékni si to. Nikdo si tě nebude prohlížet, když budeš vypadat jako člověk od železnice. Není to stoprocentní, ale musí to stačit,“ řekla Cora a spokojeně pokývala hlavou.

„Díky,“ broukl Damon váhavě, když si zkoušel čepici, která byla moc velká a sklouzla mu přes oči. Ideální způsob, jak se maskovat. „Dámy vždycky dokážou najít vhodné oblečení pro speciální příležitost.“

Cora zkroutila rty, jako kdyby chtěla potlačit úsměv. S Damonem strávila poměrně dost času v době, kdy byla pod vlivem Samuela. Myslím, že už si zvykla na jeho občasný jízlivý humor.

„Vím, kam můžeme jít,“ ozvala se Cora. „Aspoň na chvíli.“

„Dopravdy? Budeme ti vděční, když se s námi o tu informaci podělíš,“ pronesl Damon s přehnanou zdvořilostí.

Cora se k nám naklonila a položila lokty na kolena. Ruce měla celé od krve, jak ošetřovala moje zranění.